కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ అంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 20ఆ6 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

సంగమం

'**ఈ రాత్రి కవిత లేదూ,** కథ లేదూ' చిన్నగా చెప్పింది కవిత.

'ఎందుకు?'

'ఇలా రెండు కలిసిపోయిన వేళ ఏమీ మిగలవు కదా?'

'పోనీ ఓ కవ్వింత ఉందా?'

ఓర చూపు చూసి నవ్వింది కవిత. వందమీటర్ల పరుగు పందెం అవలీలగా గెలుచుకునే యువతి కూడా ఈ 'తిరుభువనం' పట్టు చీరె కట్టుకుని త్రిభువనాలను ఆకర్షించేటట్లు అలా కుదురుగా, వయ్యారంగా, ఇప్పుడెలా. నన్ను చూసి ఏమనుకుంటాడో, ఏపాటి ఆలోచనకు ఈ పాటి తలాడిస్తాడో, చూడకూడదో, అసలు ఎలా చూడాలో అనుకునే చూడామణిలా తళుక్కుమంటూ మెరిసే కళ్లతో ఎలా ప్రత్యక్షమవుతుందో అర్థంకాదు!

'అలా అరచూపుతో చూడటం సరికాదు' అన్నాను.

'ఎందుకని?'

'మిగిలిన అరచూపు మరొకరికి అవకాశం ఇచ్చినట్లుకదా?'

'....'

'కవితకు సిగ్గెందుకు?'

'సిగ్గు కవితకు కాకపోతే? కథకెందుకు?'

'కథను చేరదా?'

'కవిత భావాన్ని దాచేసుకుంటుంది'

దగ్గిరగా వెళ్లాను. 'ఓ.... అందుకా సిగ్గులా కనిపిస్తుంది?' దగ్గరకి తీసుకున్నాను.

'మీ గుండె చప్పుడు..'

'ఊ.. నా గుండె చప్పుడు?'

'స్త్రీ మనోభావాలకు ఓ తాళమా?'

'కాకపోవచ్చు'

'మరి?'

'నాంది పలుకుతున్న సరిక్రొత్త రాగానికి రూపకం కావచ్చును కదా?'

రాతిబండల మీదినుండి జాలువారిన నది జలపాతంలా జారి ఏదో గోల చేసి అలా చివరకు ప్రశాంతంగా ఓ చోట చక్కగా ప్రవహిస్తూ కాలం ఎందుకో ఓ మూల నిలబడి అలా అంతా వింతగా గమనిస్తున్నట్లుంది. కిటికీలోంచి కొద్దిపాటి ఆకాశం కనిపిస్తోంది. అక్కడెక్కడో ఎందుకో ఆగి ఉన్న చందమామ కోసం ఓ మబ్బు ఓ రథంలా మారి మలయమారుతాన్ని తన లయగా మార్చుకుని మందగమనంతో ఎప్పటికైనా నిన్నే చేరాలి, నువ్వు మనోరథంగా మారినా మరో పథం వెదకినా మన మధ్య అనుబంధమే మనకు సారథి అని చెబుతున్నట్లు అలా సాగిపోతోంది...

'ఏంటి ఆలోచిస్తున్నావు?', అడిగాను.

'మనం చిత్రకారుడు గీసిన బొమ్మలమైతే ఎంత బాగుండేది?'

'ఎందుకు?'

'కౌగిలిలోంచి బయట పడే అవసరం, అవకాశం రెండూ జీవితంలో రావు'

'...'

'ఏవంటారు?'

'ద్వారం తెరచుకున్నాక లోపలికి వెళ్లాల్సి ఉంటుంది. ఇది మరో ప్రపంచంలోకి వెళ్లేందుకు సింహద్వారం మాత్రమే! దీనిమీద అడ్డంగా నిలబడితే ఎలాగా?'

కళ్లు విప్పార్చి పైకి చూసింది.

'ఈ ఊయలలోంచి దిగాలని లేదు'

'ఎందుకు?'

'శ్వాస నిశ్వాసలు బరువుగా సాగుతుంటే ఎవరో తంబురా శృతి చేస్తున్నట్లుంది. తెలియకుండానే జుగల్ బందీ ప్రారంభమైనట్లుంది.'

'హిందోళ రాగమా?'

'హిందోళంతో మాల్‌కౌన్స్ సమావేశం అవుతోంది!'

'నాకు సంగీతం అంతగా తెలియదు. రాయిలాంటి వాడను'

'అందుకే చెబుతున్నా.. హిందోళంలో రిషభం లేదు. అక్కడ తాకకూడదు!'

'నియమాలు ఎక్కువపెట్టి కళను దెబ్బ తీస్తున్నారు అందరూ' శబ్దం లేకుండా నవ్వుతోందని నాకు తెలుసు.

'శిలలోని చప్పుడు కూడా తాళం వేస్తోంది. శిల్పి తన ఉలితో చేసే చప్పుడు కూడా లయబద్ధమే కదా?'

'నేను శిలను, శిల్పిని కూడానూ'

'కవ్వించమన్నారు కదా?'

'కరెక్ట్'

'నాకు తెలిసిన ఓ ప్రాకృతం చెబుతాను. విప్పుతారా?'

నేను విప్పితే నువ్వూ విప్పాలి... అదే, మరో సమస్య...'

'నో. ఈ డబల్ మీనింగ్ వద్దు. ఇదిగో ప్రాకృతం ఇస్తాను'

'చెప్పూ'

'ఏత్తి అణ పత్తి అన్తీ జ ఇ ం ణ భిజ్జన్తా'

'మేలుకునే ఉన్నావా? లేక నిద్రలో కలవరిస్తున్నావా?'

'ఏం? మీ కథలా ఉందా? బాగుంది కదా?'

'అందుకే ఇన్ని ఆభరణాలు వద్దన్నాను.'

'ఇదేంటి? అవేం చేసాయి?

'సంస్కృతానికి పరికిణీ వోణీ కడితే చక్కని తెలుగు ఆడపడుచులా ఉంటుంది.. ఈ సంగమం ఎలా ఉంది?'

'ఇంతకీ చిక్కు విప్పలేదు.'

'అర్థ కాకుండా అలా వదిలేస్తే బాగుంటుందేమో?'

‘కుదరదు. తప్పించుకునే పద్ధతులివన్నీ‘

‘కవితా! మనం చేస్తున్నదంతా కూడా అర్థం కానిదేకదా?‘

‘నేను అడిగిందాంట్లో అర్థం ఉంది‘

‘సరే! చూద్దాం. కిటికీని తాకుతూ సాగుతున్న ఆ మల్లెతీగెలాగా.. ఈ కవితలాగా కథలోకి సాగుతూ పోతే నా కథంతా కవిత్వమే నిండిపోదా ఓ కవితాళికా!‘

‘ఇదేంటి? కొత్త పేరా?‘

‘కావచ్చు. జుగల్ బందీ రాగాలలోంచి ఏవేవో కొత్త కొత్తవి వికసిస్తున్నాయి. ఈ ఆలాపనలోంచి వచ్చే అల్లరి పాట మన్మధుని అల్లరిపెడుతున్నాయి‘

‘ఇవన్నీ ఆపి విషయంలోకి రండి. సమస్య తీర్చండి‘

‘అలాగే. ఒక రాగంలోనే జుగల్ బంది చేద్దాం.‘

‘అదెలా?‘

‘యమన్ కళ్యాణ్... శుద్ధ మధ్యమం పలకటంలో తేడా. అంతే.‘

‘ఇదెవరు చెప్పారు?‘

‘ఈ రాత్రి ఎవరూ ఏమీ చెప్పక్కర్లేదు. అన్నీ అవే వచ్చేస్తాయి. కమాన్!‘

‘ఏంటి కమాన్?‘

‘శుద్ధమధ్యమాన్ని శోధిద్దాం‘

‘నా ప్రహేళికను విప్పవోయి మానవా!‘

‘ఏదీ, మరొక్కమారు పలుకుము దేవి!‘

‘పత్తి అణ వత్తి అన్తీ జ ఇ తుజ్ఝ ఇ మే ణ మ జ్ఝ రు అ ఈ ! పుట్ఠీ అ బాహ బిన్దూ పుల ఉబ్భే ఏణ భిజ్జన్తా”‘

ఆలోచించాను. మాది సామాన్యమైన వివాహం కాదు. పిచ్చికీ వెర్రికీ జరిగిన అనుసంధానం లాంటిది. తొలి రాత్రి ఇదెక్కడి చోద్యం? ఈ భూమి మీదకి రాలిన ఏ మగాడికీ ఇలాంటి పరిస్థితి రాకూడదు.

‘ప్రతిహిన ప్రతీయన్తీ యది తవేమేన మమ రోదన శీలాయాః

పృష్ఠస్య బాష్ప చిన్దవః పూలకోద్వేదేన చిద్యమానాః

తల పైకెత్తి కళ్లు విప్పార్చి చూసింది.

‘విశ్వసింపవే నన్ను...‘, చెప్పింది, ‘...విశ్వసింపవేనన్ను - నా వెన్నుమీద, నీదు భాష్ప కణమ్ములు నిలిచినపుడు, అటు మొలచిన పులకలతో నవ్వి పగలకున్న నన్ను నమ్మవలదు కోమలాంగీ!‘

‘బాగుంది. నీ ముందర ఓ నిలువుటద్దం, నా ముందర మరో నిలువుటద్దం - ఇలా రెండింటిలో మనం కనిపిస్తున్నప్పుడెలా ఉందో తెలుసా?‘

‘చెప్పండి‘

‘నా చిక్కుముడి ఇప్పుడు చెబుతాను. శిల, శిల్పం, శిల్పి ముగ్గురూ కలిసిపోతే ఎలా ఉంటుంది?‘

‘చెప్పలేను‘

'శిలలోంచి ఓ సౌందర్యరాశిని చెక్కుతూ ఆమె నడుము క్రింద తనని తాను ఊహించుకుంటూ గట్టిగా పట్టుకుని పైకి చూస్తుంటే ఆ అందాల రాశి అతని శ్రమకి జాలిగా క్రిందకి చూస్తుంటే ఆ శిలలో ఏమి పలుకుతోంది? అందమా? ఆలోచనా? కథా? కవితా? కల్పనా?'

మరల పైకి చూసింది. నల్లని జుట్టులోంచి మెరుస్తున్న చామంతుల ఆభరణాలు ఒక్కసారి పైకి లేచిన ముఖం ముందు ఏపాటి అనిపించాయి. కాకపోతే నల్లత్రాచు పడగ చిన్నబోయి నాగమణి తనను తాను ఎలుగెత్తి అద్దంలో చాటుతున్నట్లుంది.

"శిలలు కూడా కథలు చెబుతాయి"

'కరెక్ట్.'

'నేను మాట్లాడను. ఈ రాత్రి నన్ను శిల అనుకుని చెక్కండి - ఎక్కడో ఓ శిల్పం దొరక్కపోదు!'

కిటికీలోంచి ఆ మబ్బు ఇంకా అలానే కదులుతోంది. వెనుక కొన్ని నక్షత్రాలు మెరిసే సమయం అంటూ తెగ మెరిసిపోతున్నాయి. లోలోన ఆలోచనలెందుకో ఒక్కసారిగా తెగ మురిసిపోతున్నాయి.

'అంతరిక్షంలోని పెను చీకటి వీనుల విందుగా శిరోజాలుగా మారి జ్యోతి స్వరూపులందరూ సూర్యచంద్రాభరణాలుగా, నక్షత్రాలుగా కాలసర్పాన్ని అలంకరించిన వైనంలో...'

'అవునూ.. మీ చేతులెందుకు కదులుతున్నాయి? శిల్పం చెక్కటమంటే ఇదేనా?'

'మాట్లాడను అన్నావు. చిక్కిన చక్కని దానిని చెక్కకుండ యేల?'

'మధ్యలో ఆపారు'

'శుద్ధ మధ్యమంలో'

'....'

'... ఒక సౌరమండలాన్ని గుర్తించి పరి పరి సాగే పరంపరకు సూర్యబింబం వంటి బొట్టుతో ఈ రేయికి కాంతి ఇంతే చాలనిపించే ఇంతి చంద్రబింబం వంటి ముఖంతో..'

'అంతుందా?'

'అంతులేదు!'

'ఓ'

'తరతరాల తరంగిణులతో వయ్యారాలొలకబోసుకుంటూ సాగిపోయే నదీ జలపాతాల వలయములన్నీ వలలలా వలితములుగా మారిన వలువలు మధురకేళికి తెరతీసే నెలవులై నిలువగా... ఈ జీవాధారములు మాలో మునుపు దాగియున్న వనరులే అని చాటుగా చాటుతున్న సమున్నత శిఖరములు మంగళ కలశములుగా మారి కూడా చేతకాని ఈ శిలపట్ల ఆ వక్షస్థలమునకు ఇంత వివక్ష ఏలనో!'

కవిత కళ్లల్లోకి చూసింది. ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఏదో నది ఎంతో ఆతృతతో వేగంగా సాగరం వైపుకు సాగి ఎందుకో ఓ క్షణం ఆగినట్లనిపించింది. ఆకాశంలో మనోరథం మబ్బులా, మత్తుగా సాగుతోంది.

మానస ప్లవంగమునకు విప్లవముగా తగిలే ముక్కెర వంటి నడుమును రెండు చేతులతో నిలుపుకున్న అశ్వముల వంటి జఘనములకు పార్శ్వమున అప్పుడే చివురించిన ఓ అశ్వత్థపత్రమేమో!'

కవిత రెండు చేతులతో ముఖం కప్పుకుంది.

'చెక్కమని చెక్కిలి దాస్తే ఎలా?'

ఒక చెయ్యి తీసేసి కొంటెగా చూసింది.

'ఈ శిల్పం వేళ్లు పట్టుకుంటే చాలు, చిత్రకారుడికి కుంచెలతో పనుండదు - అని చెప్పేందుకా ఈ భంగిమ?' రెండో చేయి తీసేసింది. ముఖం ఎర్రగా ఉంది.

'కవితా! ఊహలతో గీసుకున్న చిత్రాలన్నిటినీ పైవాడు చిన్నపిల్లవాడిలా ఎందుకు చెరిపేస్తాడో తెలుసా?'

'తెలియదు'

'సందర్భానికి తగినట్లు మనకు చిత్రం గీసుకోవటం చేతవ్వటానికి'

'మల్లె తీగె ఎంతో బేల అని ఊరకే అనుకున్నాను. ఇలా పాకితే ఎంత ప్రమాదమో దానికి తెలియదు!'

'తెలియకుండా జరిగేవి ప్రమాదాలు. తెలిసి చేసుకునే ప్రమాదాలు సంసారాలు..'

జలపాతంలోంచి ఓ ధార సముద్రం వైపు సాగింది. కొండ చరియలలోంచి కొంత దిగువ భాగాన ప్రవహించి గబుక్కున చాలా క్రిందకి దూకింది. రథం మబ్బు చంద్రుని చేరింది. ఈ రథమంతా నాదే అన్నట్లు చంద్రుడు అధిరోహించాడు. ఎవరు కదులుతున్నారో తెలియకుండానే ఏదో కదిలిపోతోందని తెలుస్తోంది... చైతన్యం శిలగా మారుతోంది. ప్రతి అణువూ స్పందనలో స్థిరమవుతోంది. సర్వం సమూలంగా మైమరచిన చోట తెలియలేని విశ్వరచన నిజమైన ఆనందం నృత్యంలా కదులుతోంది..'

మారని మరో లోకంలో కవిత లేదు, కథలేదు, శిక్షలేదు, జైలు లేదు, అక్షరం లేదు, శబ్దంలేదు, వాక్యం లేదు, కావ్యం లేదు.. ఛందస్సు లేదు, శిల్పం లేదు, ఆకారం లేదు, అలంకారం లేదు, పదంలేదు, పదార్థం లేదు.. రసానందమే పరమార్థం.

తాపాగ్నితో శబ్దం బుక్కుగా మారి అగ్నిలోకి ఆహుతిలా జారుతోంది. మరో సృష్టి ఎక్కడో జరిగిపోతోంది... మబ్బు ఎటో మాయమవుతోంది. చంద్రుడు ఓ అంతస్తు దాటి, అంతఃస్థితులను వదిలి పరిపరి పరిస్థితులను మార్చేసి మరో తిథివైపు సాగిపోతోంది ఈ రాత్రి!'

'ఇంతకీ మీ సవాలు ఏంటి?' రహస్యంగా అడిగింది కవిత.

శిల, శిల్పి, శిల్పం - మూడూ కలిసి వున్న ఆ సౌందర్య సృష్టికి అడుగున ఉలితో లయబద్ధంగా అడగవలసిన ప్రశ్న అది'

'అడగండి'

'భార్యాభర్తలు ఎవరు?'

ఇరువురి శ్వాసనిశ్వాసలు అలజడులు లేపి ఎక్కడెక్కడో సంచరించిన తుఫానులా తీరాన్ని దాటుతున్నాయి.

'ఒకరి మానాన్ని ఒకరు కప్పుసుకుకుని కాపాడుకునే అభిమానవంతులు'

(ప్రాకృతానికి తెలుగు పద్యం సౌజన్యం: హాలుని గాథా చతుశ్శతి కి డా. కోడూరు ప్రభాకర రెడ్డి గారి విశేష వ్యాఖ్యలతో గల ఆంధ్రానువాదం)

కవ్వింత కథలు సమాప్తం

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

Post your comments